

Rölativizm Kuşları

– Dilaraaksoy · 24 Eylül 2020

Gözlerimi yavaşça, yeni günün güneşten ışığını aldığı bir parlıltıyla açtım. Gülümseyerek gerindim, yatağımda bir sağa bir sola dönüp kalkmak için gücümü bulduğumda nitekim yatağımdan kalktım. Herkesin yeni bir günü yaşamak için nedenleri vardı elbet; benim de vardı, herkes gibi, her insan gibi. Bugün, taşınacağım yeni evimin yeniliklerle dolu olmasını istediğim hayatıma uyum sağlamaktan caymamı engelleyecek olan yepyeni mobilyalarını seçecektim. Sonra bir yenilik daha yaparak kuaföre gidip saçlarıma cesaret etmediğim zamanların hıncını alır gibi bambaşka bir şekil verdirecektim. Gün uzundu, mevsimin en seçici en özel yanı olmalıydı bugünler benim için. Eşinden yeni boşanmış dul bir kadın olarak hayat devam ediyor çizgimden ödün vermeden hayatımın akışına bir şekilde kendimi kaptırmalıydım. Eskiye dair ne var ne yoksa atacaktım. Boşanma nedenimiz şiddetli geçimsizlikti. Bir buçuk yıllık bir evliliğin böylesine hüsrarla sonlanması hoş değildi tabii ama o yeni aşklara çoktan yelken açmıştı bile. Yanıma yakın arkadaşlarımı da alıp onların "mutlaka yanında olacağız" ısrarlarını kıramayışıma ne denmeliydi bilemiyorum. Kadıköy sokaklarında güçlü kadınlar ezberini bozmayan kadınlar olarak yürüyorduk."Bak Esra, öncelikle seçeceğin mobilya insanın içini karartmayan, çok da sıkır sıkır olmayan hem gösterişten uzak, hem de konuşturan bir şey olmalı."Elif düşüncelerini söylerken onu bozmak istemeden gülümseyerek dinliyordum."Mobilya işi bende kızlar. Biliyorsun evimdeki mobilyalar adeta gökkuşağı renginde ve pozitif bir enerji katıyor, bunu herkes söylüyor. Bu yüzden Esra, izin ver ben seçeyim."Deniz de kendi fikirlerini söylemekten geri kalmayıp dahil olunca top gibi oradan oraya savrulduğumu hissetmiştim.Bej renginde bir koltuk takımına gördüğüm an vurulmuşum. Sanki bana "haydi Esra, siyah beyaz hayatını bırak da gel bana; portakal rengi duvarına yaraştır beni" diyordu. Ama ben "hayır" demeyi zor bilendendim. Elifle Deniz'in beğenilerini sunup beni oradan oraya çektişirdikleri anlarda "Durun arkadaşlar, herkes göreceli yaklaşır; herkesin beğenisi farklıdır ve bu benim yaşamım" diyemedim. Zaten eski eşim Gökhan'a da hayır diyemediğim için duygularım ona karşı bitmesine rağmen sürdürmeye çalışmışım. İki kez boşanmanın eşliğinden döndükten sonra sonuç ortadaydı.Elif'le Deniz'i kıramayıp oturma odasına Deniz'in önerdiği takımı, salona da Elif'in önerdiği takımı aldım. Benim istediğim ise havada kaldı. Tüm alışverişimizi bitirip kuaförün yolunu tuttuk. Kızlar şen şakrak gülerlerken ben mutsuzdum. Hayatta, her zaman her kafadan bir ses çıkardı, herkesin bir düşüncesi olurdu. Herkes farklı gözle, farklı duygularla yaklaşırdı olaylara. Zevkler ve renkler tartışılmaz denirdi; ben neden kendimi olduğum ve istediğim gibi ifade edememişim? Sokakların dahi görece kuralları başkaydı. Gecekondu mahallelerinde yırtmaçlı bir etekle dolaşmak başka, sosyetenin içerisinde dolaşmak başkaydı. Her şey başkaydı. Ben, başkılığımı başka insanlara kanıtlayamamışım. Annem doktor, dayım mühendis, babam ise öğretmen olmamı istemişti; erkek kardeşim de "abla, psikolog olmalısın, derdimi çok iyi dinliyorsun" diye diye nlp kurslarına ayak basıp hiçbir şey anlamadan öylece kurstan ayrılmama neden olmuştu. Ben ne mi istiyordum? Yazar olmak. Hep yazar olmak. Çünkü yazarken kendim olduğumu hissediyordum. Yazmakla bulduğunda düşüncelerim, kendi kozasından çıkmakta olandım. Ne mi oldum? İnsan Kaynakları Uzmanı. Kendi içindeki insanı var etmekte sorun

yaşayan biri için ironiye kaçan bir meslek adı olduğunun farkındayım. Derin düşüncelerime dalmışken kızlarla kuaförün önüne geldiğimizi beni dürtüp seslendiklerinde fark ettim. Başım dönüyordu çünkü elifle Deniz susmadan kuaföre beni baştan yaratması için mottolar veriyordu. Öylece ağzım açık bakar dururken kendimi sandalyede buluşum an meselesi oldu. Evimi değiştirip yeni bir hayatı telkin eden annemdi. Ben siyahı sevdim diye yıllarca herkes tarafından paparayı yedim. Siyah karamsar bir renkmış, sevip de ne yapacaktım, hayatım olumsuz gidermiş. Pembeyi sevenlerin hayatı çok mu yolundaydı sanki? Siyah saçlarımı boyatmadım bu yüzden, siyah defterimi atmadım. "Şimdi, ertancım, önce şu saçlar açılmalı; bak kızıl çok yakışır arkadaşına""Hayır, karamel daha iyi durur Deniz, saçmalama.""Siz ne istiyorsunuz Esra hanım?"Nihayet bana fikrim sorulmuştu."Ben...""Dur! O şimdi bunalımda ve sağlıklı karar veremez Ertan, bizim dediğimizi dinle sen."Üfleyip başımı sola çevirdiğimde gökyüzünde kuşların yavaş ve narin uçmakta olduklarını fark ettim. Uçmayı kendileri mi istemişti, yoksa onlara uçmak isteyip istemedikleri sorulmuş muydu? Çantamı hızlıca kapıp kuaför salonundan kendimi dışarıya attım. Nefes almaya ihtiyacım vardı, kuşları izlemeye ihtiyacım vardı. Kuşlardan biri usulca yeryüzüne iniş yapıp bana yaklaştı. Gülümsedim. Kanatları siyah Sevinç'ler sunuyordu bana, kulağıma yaklaşıp; "durmak mı, uçmak mı, hiçbir şey yapmadan öylece acını yaşamak mı istiyorsun sen karar vereceksin. Ben rölativizm kuşuyum. Görece ve herkesçe değişken olan hayatını kanatlarına basmalarına izin vererek yaşama. Ben uçmak istediğim için uçuyorum. Sen de ne yaşamak istiyorsan onu yaşamak istediğin için yaşa."Uçup gitti. Onu da dinleyemedim; çünkü onun da görüşü başkaydı. Peki ben ne istiyordum?"Esra! kapıda dikilme. Ne oldu, iyi misin?"Elif gözlerime kaygılı bakıyordu. Derin nefes alarak "iyiyim, hem de çok; sonra görüşürüz" dedim ve onları arkamda bırakarak yol aldım. Evime varır varmaz onların seçtikleri mobilyaları iptal ettim, bej renkli mobilyanın bana göz kırptığını hatırlayarak onu istettim; evimi anneme yakın tutmaktan vazgeçip Avrupa yakasında tuttum, saçlarımı kısacık kestirip siyahına karışmalarına izin vermedim. Canım ne istiyorsa onu yaptım. Rölativizm kuşları uçup duruyordu arada gökyüzünde, bazısı uçmayı sevmiyor yere iniyordu hemen. Kanatlara sahip olmak da seilmeyebiliyordu. Yazar mı olmak istiyordum, hem de sadece kendi dilimde kendi özgünlüğümle kimsenin buyruklarına aldırmadan? Öyleyse yazar olacaktım. Kimi kısa, kimi uzun, kimi betimlemeli, kimi de yalın bir dil ister; tercih ederdi. Kendim hariç herkesin istediğini yapmaya çalışırsam halkın istediği ama kalbimin istemediği bir yazar olurum. Bunu da kabul etmeyecektim. Artık kendi yolumdan yürüyecektim. Uçmak isteyince uçacak, durmak istediğimde duracaktım. Einstein izafiyet teorisini uzay zaman nezdinde ortaya dökerken birinin durduğu yerde diğerinin hareket ettiğini gözden çıkarmadan yola çıkmıştı. Herkesin kendi yolu ve gitmek istedikleri başkaydı. Ben de zamanda uzam kavramımca kendi güneşimi yaşayacaktım; siyahî yanlarını öpmeyi sevsem de bazı zamanların...

Dilara AKSOY